

ASKUR YGGDRASILS

Persónur: Þulur, Óðinn, Þór, Urður, Verðandi, Skuld, Haukurinn, Hjörturinn, Örninn, Ratatoskur

- Þulur:** Óðinn horfði ánægður í kringum sig. Nú var hann kominn upp undir krónu asksins. Hún breiddi úr sér og greinarnar teygðu sig í allar áttir svo langt sem augað eygði.
- Þór:** Ég held að þær nái á heimsenda, svei mér þá.
- Óðinn:** Víst gera þær það.
- Þór:** Hvaða tré er þetta eiginlega?
- Óðinn:** Askur Yggdrasils.
- Þulur:** Efst í krónu asksins trónaði gríðarlega stór örn og á nefinu milli augna hans sat haukur. Þeir hjöluðu saman og örninn sem virtist sjá miklu lengra en haukurinn var að lýsa brúnni Bifröst fyrir honum.
- Örninn:** Gul og rauð og græn og blá. Í rauðu röndinni logar eldur.
- Haukurinn:** Veit það ekki á illt að þessi brú skuli vera komin hingað? Ég er hræddur um að allskyns ófėti leggi leið sína um hana.
- Örninn:** Nei, þetta er góð tenging við byggðirnar niðri. Og eldurinn hindrar að jötnar leggi í að ganga hana.
- Óðinn:** Örninn veit sínu viti.
- Þulur:** Rétt í því skaust íkorni eftir stofninum, alla leið upp í topp á trénu. Haukurinn varð súr á svip.
- Haukurinn:** Hana nú, kemur Ratatoskur.
- Örninn:** Varla færir hann góð tíðindi ef ég þekki hann rétt.
- Ratatoskur:** Níðhöggur segist vera á góðri leið með að naga rótina í sundur. Hann segir að Askurinn muni falla og þið hrapa niður í Ginnungagap.

Örninn: Veit hann ekki að þar sem áður var Ginnungagap standa nú Ásgarður, Miðgarður og Útgarður? Segðu bjálfanum að hætta að naga rótina og koma sér út og sjá hvað er að gerast í heiminum.

Ratatoskur: Skal gert.

Pulur: Hann hentist af stað niður beint af augum og á leiðinni munaði minnstu að hann lenti í árekstri við stóran hjört sem var á vappi í trjákrónunni miðri.

Hjörturinn: Gættu að þér, bjálfi, eða ég rek í þig hornin og sendi þig á enda veraldar!

Ratatoskur: Gættu þín sjálfur. Þú átt eftir að steypast á hausinn þegar Askurinn fellur og félagar þínir líka. Þið hrapið niður allir fjórir, hornin fara í mask og farið hefur fé betra.

Þór: Það er ekki lítið sem gengur á í þessu tré.

Óðinn: Fjórir hirtir rífa krónuna í sig og einhver Níðhöggur nagar rótina. Mikill má máttur þessa asks vera að hann skuli samt sem áður breiða sig út yfir heiminn allan.

Þór: Eigum við ekki að líta á þennan Níðhögg og reyna að koma vitinu fyrir hann?

Óðinn: Jú, það er kannski rétt að prófa.

Pulur: Þeir lögðu land undir fót. Eftir nokkurn spöl sáu þeir stóra og mikla rót teygja sig neðar og neðar. Þeir fylgdu henni eftir og komu brátt að brunni með glitrandi tæru vatni sem tveir svanir syntu á.

Þór: Þetta líst mér vel á, ég var orðinn svo þyrstur.

Óðinn: Farðu varlega. Ekki er víst að Níðhöggur bjóði gestum til vatnsdrykkju.

Þór: O svei, ég er ekkert hræddur við hann,

Pulur: Þór beygði sig niður og saup á vatninu. Þá heyrðist djúp rödd fyrir aftan þá segja:

Urður: Hverjir eruð þið og hver hefur gefið ykkur leyfi til að drekka úr brunninum mínum?

Óðinn: Hvað sagði ég ekki?

Pulur: Þeir litu við og brá í brún. Við þeim blasti bjartur salur og í honum stóð svipmikil kona, dökk á brún og brá með kolsvart hár sem flæddi niður yfir axlirnar. Að baki hennar birtust aðrar tvær og allar horfðu spyrjandi á Þór.

Þór: Ekki hefði mig dreymt um að Níðhöggur liti svona út.

Urður: Níðhöggur! Veistu ekki hvar þú ert staddur?

Þór: Jú, ég er við rót asksins, mér er sagt að Níðhöggur nagi hana.

Urður: Lítið veistu. Rætur asksins eru þrjár. Þessi liggur á himni eins og þið hljótið að sjá og brunnurinn hér heitir Urðarbrunnur. Rótin sem Níðhöggur dvelur við stendur yfir Niflheimi og brunnurinn þar heitir Hvergelmir. Ég hélt nú reyndar að þið vissuð það, búnir að dvelja þarna niðri allan þennan tíma.

Óðinn: Hvernig veist þú hvar við höfum verið?

Urður: Ég fylgist með öllu sem gerist í heiminum.

Óðinn: Þá hlýturðu að hafa séð Níðhögg. Hvaða skepna er þetta eiginlega?

Urður: Hann er viðbjóðslegur dreki sem á sér þá ósk heitasta að eyðileggja askinn. En honum skal ekki takast það. Við vökvum limar trésins daglega með vatninu úr Urðarbrunni og það veitir því styrk til að standast áganginn.

Þór: Hverjar eruð þið, með leyfi að spyrja?

Urður: Ég er Urður og hér eru Verðandi og Skuld.

Pulur: Varla hafði hún sleppt orðinu þegar sú sem bar nafnið Verðandi kipptist til.

Verðandi: Nú fer ég, barn er að fæðast.

Pulur: Hún settist á bakið á öðrum svaninum og hann flaug af stað með hana.

Óðinn: Hvað var nú þetta?

Urður: Við erum skapanornir og ráðum fyrir lífi og aldri fólks.

Óðinn: Jæja, ekki vissi ég að þess þyrfti.

- Skuld:** Nei, þú vissir það náttúrulega ekki. Þið bræðurnir sköpuðuð Ask og Emblu, skákuðuð þeim inn í Miðgarð og skipuðuð þeim að fylla hann af fólki. Þið hefðuð kannski átt að hugsa fyrir því að einhver þyrfti að hjálpa því og leiðbeina svo að það gæti lifað góðu lífi.
- Þór:** Góðu lífi! Ég er nú búinn að koma í Miðgarð oftast en ég get talið og þar fer misvel um mannfólkið. Sumir eru bláfátækir og margir deyja áður en þeir eru almennilega farnir að lifa lífinu.
- Urður:** Það er ekki okkar sök. Við sköpum mönnum langt líf og ríkulegt. En aðrar nornir sem koma frá álfum og dvergum verða stundum á undan okkur og þær valda illum örlögum. Þess vegna lá Verðandi svona mikið á þegar hún varð þess vör að barn var að fæðast. Þetta er eilíft kapphlaup.
- Óðinn:** Það er virðingarvert að þið skulið hugsa um mennina og bera hag þeirra fyrir brjósti. En eitt skuluð þið muna: Við gáfum þeim lífið og stærri gjöf getur enginn hlotið.
- Urður:** Við munum ekki gleyma því.
- Þór:** Þú talaðir um að rætur asksins væru þrjár. Ein er hér og önnur í Niflheimi en hvar er sú þriðja?
- Skuld:** Hún er í jötunheimum og undir henni er Mímisbrunnur. Í honum er öll speki og viska heimsins fólgin.
- Óðinn:** Ég held að við ættum að leggja land undir fót og fá okkur sopa úr honum.
- Urður:** Jötunninn Mímir gætir brunnsins og nærast á vatninu úr honum. Hann leyfir engum öðrum að bragða dropa.

Þulur: stundi þungan. Hann hafði verið svo upptekinn af því að skapa heiminn, skipuleggja Ásgarð, byggja stórhýsi og brúna miklu að hann hafði ekkert fylgst með því sem gerðist í kringum hann. Skapanornirnar þrjár vissu ýmislegt sem hann hafði ekki hugmynd um, Og viskan sem hann þurfti að ná sér í var geymd í brunni sem hann hafði ekki aðgang að. Hann sem átti að stjórna heiminum.

Þór: Ég ætla að fara og skoða Níðhögg. Ertu með?.

Óðinn: Ég hef öðrum hnöppum að hneppa.

Þulur: Þeir kvöddu Urði og Skuld, Þór settist í kerruna og þeysti af stað en Óðinn gekk hægum skrefum upp að askinum. Hann horfði þögull upp í krónuna, þreifaði eftir hand- og fótfestu og klifraði upp í hana miðja, fann sér trausta grein og settist á hana. Blærin vaggjaði henni og græn laufblöðin gældu við vangana. Smám saman fór honum að líða betur og áður en hann vissi af var hann sofnaður djúpum svefni.